

[Justitsministeren]

myndighedsafgørelser eller om tilbagegivelse af børn mellem Danmark og stater, der ikke har tilsluttet sig konventionerne. Vi vil naturligvis bestræbe os for at indgå sådanne aftaler, i det omfang det er muligt.

Lovforslaget indebærer en ændring af myndighedsloven, således at det vil kræve enighed mellem forældremyndighedens indehavere, hvis et barn skal rejse til udlandet på et tidspunkt, hvor der er uenighed mellem forældrene om, hvem af dem der skal have forældremyndigheden over barnet. Endvidere indebærer lovforslaget en ændring af straffeloven, således at det i den forannævnte situation vil være strafbart at bringe barnet til udlandet eller ulovligt tilbageholde det dér, også selv om handlingen foretages af en af forældremyndighedsindehaverne.

En gennemførelse af lovforslaget vil desuden forbedre mulighederne for, at forældre, der bor i hver sit land, kan få samværsret med deres børn. I dag er de danske myndigheder meget tilbageholdende med at tillade, at samværsret udøves i udlandet, navnlig af frygt for at barnet ikke bringes tilbage. Når Danmark har ratificeret konventionerne, vil man imidlertid i videre omfang kunne give tilladelse hertil. Derved kan vi bidrage til, at børn – også efter forældrenes skilsmisse – har både en mor og en far.

Idet jeg henviser til lovforslaget med tilhørende bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg tillader mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af aktieafgiftsloven.
(Lovforslag nr. L 15).

Ifølge aktieafgiftsloven skal der betales afgift, når en udenlandsk sælger overdrager aktier m.v. til en dansk køber. Der er en enkelt undtagelse, nemlig hvor den udenlandske sælger er vekselerer eller pengeinstitut og den danske køber er et børsmæglersekselskab.

Der skal derimod ikke betales afgift, hvis sælgeren er en dansk fondshandler.

Siden vedtagelsen af aktieafgiftsloven i 1987 er der blevet rejst spørgsmål om, hvorvidt den afgiftsmæssige forskelsbehandling, der er mellem på den ene side udenlandske vekselerere og pengeinstitutter og på den anden side danske fondshandlere, er i strid med EØF-traktatens regler om fri udveksling af tjenesteydelser.

Baggrunden for lovforslaget er, at det ikke kan afvises, at udenlandske vekselerere og pengeinstitutter i visse situationer udsættes for en forskelsbehandling.

I januar 1988 fremsatte regeringen et lovforslag om ændring af aktieafgiftsloven (L 166).

Hensigten var at give mulighed for, at udenlandske fondshandlere på samme måde som danske fondshandlere kunne sælge afgiftsfrit til danske investorer.

Dette forslag blev imidlertid kritiseret, fordi der ikke skulle betales afgift, når en udenlandsk privat part solgte aktier til en dansk privat part via en udenlandsk fondshandler, mens der var afgift, når den samme handel skete via en dansk fondshandler.

Forslaget bortfaldt ved folketingsvalget i 1988.

Som en konsekvens af kritikken indeholder nærværende lovforslag en generel fritagelsesbestemmelse ved køb af aktier hos en udenlandsk part.

Lovforslagets administrative virkninger er begrænsede og skønnes ikke at medføre noget nævneværdigt tab på provenuet af aktieafgiften, som i 1991 skønnes at indbringe ca. 900 mio. kr.

Det foreslås, at ændringen skal have virkning fra 1. januar 1991.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til Folketingets hurtige og velvillige behandling.

Socialministeren (Aase Olesen):

Hermed tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af den sociale styrelseslov m.v. (Ændring af forskellige lovbestemmelser som følge af ændring af den centrale sociale administration).

(Lovforslag nr. L 16).

Forslaget har til formål at forenkle den centrale sociale administration ved at sammenlægge Socialstyrelsen med Socialministeriets departement. Det er regeringens opfattelse, at den omfattende decentralisering, som har fundet sted på det sociale område, naturligt må medføre, at de behov, som lå til grund for Socialstyrelsens oprettelse i 1970, ikke længere er til stede.

Decentraliseringen har endvidere haft til følge, at de centrale sociale myndigheders opgaver som overordnede tilsynsmyndigheder er